

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Масюка Петра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 1, частини першої статті 2, статей 3, 4 Закону України „Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв’язку з порушенням строків їх виплати“

Київ
4 лютого 2026 року
№ 25-2(II)/2026

Справа № 3-10/2026(21/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий, доповідач,
Водянніков Олександр Юрійович,
Юровська Галина Валентинівна,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Масюка Петра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 1, частини першої статті 2, статей 3, 4 Закону України „Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв’язку з порушенням строків їх виплати“ від 19 жовтня 2000 року № 2050–III (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 49, ст. 422) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Масюк П.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) статтю 1,

частину першу статті 2, статті 3, 4 Закону України „Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв’язку з порушенням строків їх виплати“ від 19 жовтня 2000 року № 2050–III зі змінами (далі – Закон).

В оспорюваних приписах Закону встановлено: „Підприємства, установи і організації всіх форм власності та господарювання здійснюють компенсацію громадянам втрати частини доходів у випадку порушення встановлених строків їх виплати, у тому числі з вини власника або уповноваженого ним органу (особи)“ (стаття 1); „компенсація громадянам втрати частини доходів у зв’язку з порушенням строків їх виплати (далі – компенсація) провадиться у разі затримки на один і більше календарних місяців виплати доходів, нарахованих громадянам за період починаючи з дня набрання чинності цим Законом“ (частина перша статті 2); „сума компенсації обчислюється шляхом множення суми нарахованого, але не виплаченого громадянину доходу за відповідний місяць (після утримання податків і обов’язкових платежів) на індекс інфляції в період невиплати доходу (інфляція місяця, за який виплачується дохід, до уваги не береться)“ (стаття 3); „виплата громадянам суми компенсації провадиться у тому ж місяці, у якому здійснюється виплата заборгованості за відповідний місяць“ (стаття 4).

1.1. Із матеріалів конституційної скарги вбачається таке.

Масюк П.М. з 29 вересня 2017 року отримує пенсію за вислугу років відповідно до Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“. Автор клопотання звернувся із позовом до суду про визнання протиправною бездіяльності Головного управління Пенсійного фонду України в Рівненській області щодо нездійснення з 29 вересня 2017 року перерахунку та виплати пенсії; зобов’язання здійснити з 29 вересня 2017 року перерахунок та виплату пенсії; визнання протиправними дій щодо відмови здійснити помісячний розрахунок, нарахувати та виплатити на підставі Закону компенсації за втрату частини пенсії за весь час прострочення у зв’язку із порушенням строку виплати частини основного розміру пенсії.

Волинський окружний адміністративний суд рішенням від 21 травня 2025 року, залишеним без змін постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 24 жовтня 2025 року, позов задовольнив частково – визнав протиправною бездіяльність Головного управління Пенсійного фонду України в Рівненській області щодо нездійснення з 29 вересня 2017 року перерахунку та виплати пенсії та зобов'язав його здійснити з 29 вересня 2017 року перерахунок та виплату пенсії Масюку П.М., у задоволенні решти позовних вимог відмовив.

Не погоджуючись з такими рішеннями судів першої та апеляційної інстанцій, Масюк П.М. оскаржив їх у касаційному порядку, однак ухвалою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 15 грудня 2025 року йому було відмовлено у відкритті касаційного провадження.

1.2. На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, оспорювані приписи Закону не відповідають вимогам статей 1, 3, частин першої, другої статті 8, частини п'ятої статті 17, статті 21, частин другої, третьої статті 22, частини першої статті 24, частин першої, другої, сьомої статті 43, частини першої статті 46, статті 48, частини першої статті 55, частини першої статті 64 Конституції України, що призвело до позбавлення захисту його прав та законних інтересів, звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод, а також права на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, посадових і службових осіб щодо нарахування та виплати компенсації пенсії.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга

може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹ Основного Закону України).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу – постанові Восьмого апеляційного адміністративного суду від 24 жовтня 2025 року – не застосовано статтю 3 Закону.

Отже, у частині клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) статті 3 Закону Масюк П.М. не дотримав вимог частини першої статті 55, пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Масюк П.М. твердить, що стаття 1, частина перша статті 2, стаття 4 Закону не узгоджуються з засадничими конституційними цінностями, зокрема такими, як принципи поваги до захисту прав людини, верховенства права, та вимогами щодо соціального захисту військовослужбовців та осіб, звільнених з військової служби (статті 3, 8, 17, 46 Конституції України), а також не гарантують судового захисту щодо компенсації пенсії після її нарахування за минулий період відповідно до судових рішень, що звужує зміст та обсяг існуючих прав і свобод (статті 22, 55, 64 Конституції України).

Аналіз змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів свідчить про те, що автор клопотання не наводить аргументів на підтвердження того, що застосування статті 1, частини першої статті 2, статті 4 Закону в остаточному судовому рішенні в його справі безпосередньо призвело до порушення зазначених ним конституційних прав.

Отже, наведені в конституційній скарзі доводи не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності статті 1, частини першої статті 2, статті 4 Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що фактично у конституційній скарзі Масюк П.М. висловлює власне бачення порядку судового застосування оспорюваних приписів Закону, а саме механізму компенсації громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати в межах юридичного спору, який за його позовом було розв'язано в порядку адміністративного судочинства.

Однак питання застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України. У своїх актах Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у частині клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) статті 1, частини першої статті 2, статті 4 Закону згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Масюка Петра Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 1, частини першої статті 2, статей 3, 4 Закону України „Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв’язку з порушенням строків їх виплати“ від 19 жовтня 2000 року № 2050–III зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**